

Výjimečná kniha o podpoře, jedinečnosti a hodnotách

Víš vlastně, jak moc tě miluji?

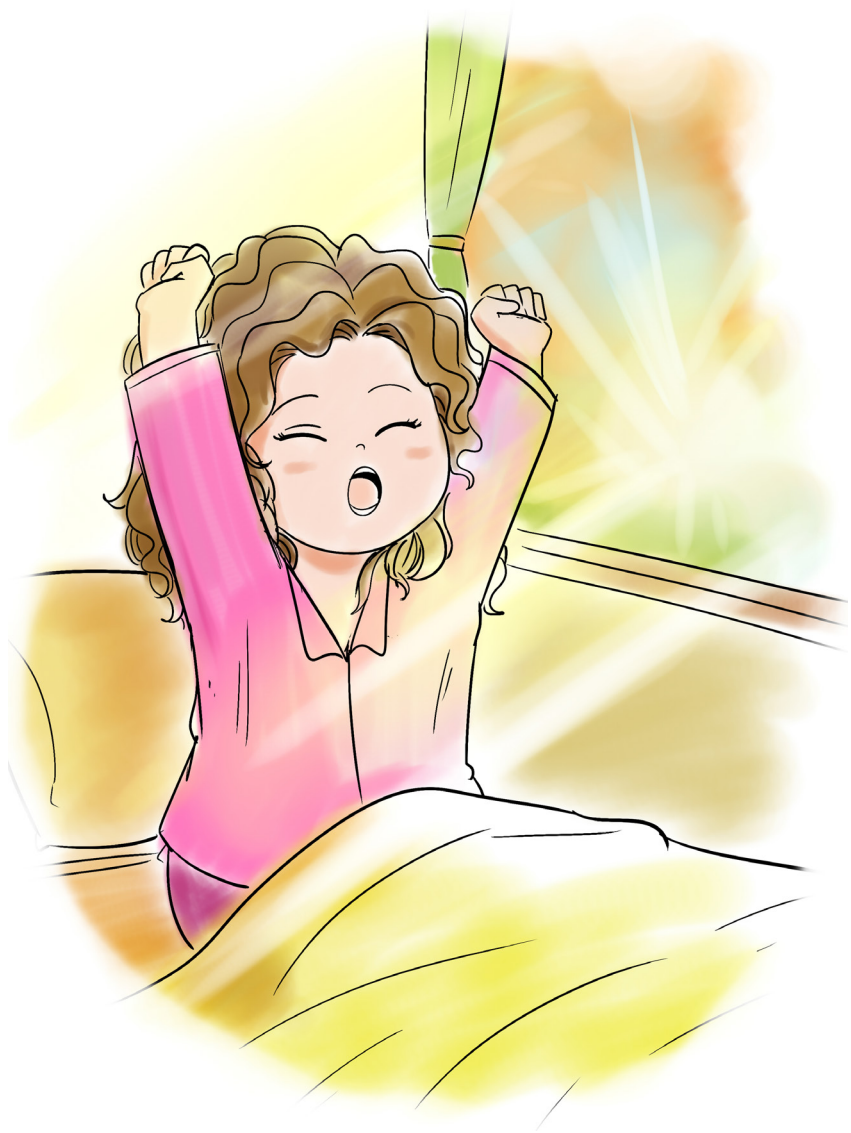
Alma Gross

Co bychom měli udělat, abychom se stali výjimečnými?

Konečně letní prázdniny,“ radovala se Mia, „když ji probudil jasný sluneční paprsek, který nakoukl oknem do pokoje a polechtal ji na nosíku.

Krásná holčička s dlouhými rozpuštěnými vlásky a okouzujícíma modrozelenýma očima se protáhla, spokojeně zívla a vesele vyskočila z postele. Celých osm týdnů ji nebude nikdo budit a napomínat, aby si pospíšila, jinak nepříjde včas do školy.

Zatímco běžela po schodech do kuchyně, šťastně se usmívala, protože si vzpomněla, že rodiče dnes odvezou ji a jejího brášku k dědečkovi a babičce. Připadala si už skoro dospělá, přece jen už po prázdninách půjde do čtvrté třídy a výlet k babičce Kláře a dědovi Honzovi pro ni nebude takové dobrodružství jako před několika lety, ale představa bezstarostných dnů strávených v malé vesničce pod lesem ji stejně těšila.

Maminka už se otáčela u sporáku, kde božsky voněly palačinky. Samozřejmě, vždyť je sobota a na konci týdne vždycky pořádají speciální snídani pro celou rodinu. Perfektní! To jí dobrou náladu ještě vylepšilo.

„Ahoj, mami!“ vykřikla Mia vesele. „Už je Sven vzhůru?“

„Dobré ráno, Mio! Ne, myslím, že ještě tvrdě spí. Budeš tak hodná a probudíš ho?“ požádala ji maminka a s úsměvem ní otočila. „Než se oblečete, vrátí se tatínek od pekaře a společně se nasnídáme.“

„To jsem si mohla myslet. Sven je hrozný spáč,“ poznamenala Mia a výmluvně vykulila oči, což mámu rozesmálo.

Brala schody po dvou a bez zaklepání vtrhla do bratrova pokoje. Stejně by nic neslyšel, vždyc-ky spal jako pařez. Dobře ho znala. Probudit ho bylo skutečné umění.

Když připomněla svému buclatému sedmi-letému bráškově s krátkými světlými vlasy a roz-tomilým pihovatým nosem, že přece nechtějí dorazit k prarodičům až večer, nadšeně se na ni podíval.

„No jo, vlastně, jedeme za babičkou a za dědou a za Médou,“ zajásal Sven a rázem byl už úplně vzhůru. Ve vteřině vyskočil a jako blesk zmizel v koupelně.

V takových chvílích bylo zřejmé, že bratříček je o dva roky mladší než Mia. Sice už měl za sebou první třídu, ale to nic neměnilo na tom, že byl pořád ještě mrňous a zajímal se o úplně jiné věci než Mia. Možná právě proto ho měla tolik ráda. Donedávna by se při pomýšlení na to, že zase uvidí babiččina věrného, přítulného bernardýna, nejspíš roztančila samou radostí. Za poslední měsíce se ale hodně změnila, musela se totiž naučit se přizpůsobit, aby si ostatní děvčata ve třídě nemyslela, že je divná. Sven brzy zažije něco podobného. Zatím si však z celého srdce přála, aby ho takové myšlenky netrápily.

Když o chvíli později zasedli ke snídani, byla Mia hluboce zamyšlená, což k tomuto výjimečnému dni vůbec nesedělo. Naštěstí si toho nikdo nevšiml, protože živé brebentění mladšího brášky ji nepříjemných myšlenek vzápětí zbavilo. Jsou přece prázdniny a nic jí nesmí zkazit dobrou náladu.

Jako každé sobotní ráno se u snídaně hodně nasmláli. Přestože rodiče museli v pondělí do práce, upřímně se těšili na výlet k prarodičům a na celý den s dětmi.

Mia a Sven si předešlého dne sbalili všechno, co si chtěli vzít s sebou, Svenovi samozřejmě pomohla maminka. Bylo to nutné, jinak by si vzal celý dětský pokoj se všemi hračkami. Mia však trvala na tom, že si zabalí sama, vždyť měla brzy oslavit desáté narozeniny.

Rodiče zaraženě hleděli na dva kufry, příruční tašku a batoh nacpaný k prasknutí na úpatí schodiště.

„To myslíš vážně?“ zeptal se tatínek ohromeně. „Jedete k prarodičům jen na dva týdny, nemáš toho moc?“

„Nic se neděje,“ přerušila ho maminka. „V autě je spousta místa a holky v jejím věku potřebují víc věcí než malé děti.“

„Dobře,“ rezignoval tatínek. „Tak to pojďme naložit do kufru.“

Během tříhodinové jízdy do vesnice, v níž maminka prožila dětství, měli všichni skvělou náladu. Pouze Mia nebyla úplně v pohodě, občas se jen krátce podívala z okénka, protože jí neustále pípal telefon. Pípnutí mobilu upozorňovalo na novou zprávu od kamarádek, na kterou musela vždy okamžitě odpovědět.

Vyznání lásky všem dětem.
Hluboce dojemný příběh o důvěře, podpoře a odvaze.

Toto zázračné vyprávění povzbudí děti, aby si věřily a uměly se prosadit ve složitých vztazích, s nimiž se setkávají v každé třídě. Alma Gross přináší pozoruhodný příběh o podpoře, jedinečnosti a hodnotách, které drímají v každém z nás. Pouze naše myšlenky a činy odhalují, kým skutečně jsme.

Každý den nám hlavou proběhne neuvěřitelné množství myšlenek, některé jsou pozitivní, jiné ne. Buď nás rozveselí, nebo nás naopak rozladí natolik, že jsme skličeni a nedokážeme se radovat ze života. Avšak nezáleží na tom, kolik je nám let. Naše děti prožívají stejný nekonečný koloběh myšlenek a pocitů velmi intenzivně. Proto by rodiče měli se svými dětmi vešt upřímný dialog, aby z nich vyrostly silné osobnosti a dokázaly si poradit v každé situaci.

Tento příběh chce vám, dětem, ukázat, jak moc jste milované právě takové, jaké jste. Povzbuzuje vás, abyste věřily samy v sebe, a ukazuje vám, jak jste výjimečné, se všemi vašimi jedinečnými stránkami.

„Viš vlastně, jak moc tě miluji?“ je dokonalý dárek pro dívky a chlapce.

Vydavateľstvo TATRAN
5+ BELETRIA PRE DETI
www.slovtatran.sk

